

عنوان مقاله:

ارزیابی پتانسیل ناپایداری دامنه ای به کمک مدل منطقه ای در بخش شمال غرب زاگرس با توجه به زمین لغزش های حوضه ی ليله

محل انتشار:

فصلنامه جغرافیا و توسعه، دوره 13، شماره 39 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

زهرا رحیم زاده

محمود علائی طالقانی

خلاصه مقاله:

دامنه های زاگرس در بعضی از قلمرو این رشته کوه ها مستعد انواع حرکات توده ای است. در این تحقیق حساسیت دامنه های بخش شمال غرب زاگرس از نظر نوع سطحی این پدیده با توجه به لغزش های حوضه ی ليله مورد ارزیابی قرار گرفته است. هدف از این کار نه تنها پهنه بندی دامنه های حوضه ليله از نظر شدت و ضعف در وقوع لغزش بوده است بلکه دستیابی به مدلی نیز بوده است تا جهت پهنه بندی دامنه ها از نظر ناپایداری ها قابل تعمیم به مناطق مجاور هم باشد. برای این منظور دامنه های منطقه ی مورد نظر با استفاده از هشت متغیر: لیتولوژی، شیب، مورفولوژی دامنه، جهت گیری دامنه، کاربری اراضی، فاصله از زهکش، فاصله از جاده و فاصله از سکونتگاه، با چهار روش: وزنی؛ ارزش اطلاعاتی؛ تراکم سطح و AHP مورد پهنه بندی قرار گرفته است. متغیر های هشت گانه ی فوق با توجه به ارتباط آماری بین پراکندگی فضایی ۳۹ توده لغزشی در سطح حوضه با هر طبقه یا کلاس از متغیر های تاثیرگذار در وقوع لغزش های سطحی انتخاب شده اند. انتخاب روش های فوق نیز به دلیل استفاده ی گسترده ی آنها توسط پژوهشگران ایرانی بوده است. نتایج تحقیق که به صورت چهار نقشه پهنه بندی در چهار سطح: پهنه با خطر خیلی زیاد، پهنه با خطر زیاد، پهنه با خطر متوسط و پهنه با خطر کم ارائه گردیده است، نشان می دهد که روش آماری دو متغیره تراکم سطح بیشترین و روش وزنی نیز کمترین همخوانی با ویژگی های منطقه ی مورد مطالعه را دارد. مطابق نتیجه روش تراکم سطح حدود ۸۶/۱۶ درصد از مساحت حوضه ليله در معرض خطر خیلی زیاد، ۲۱/۴۹ درصد در معرض خطر زیاد، ۳۵/۲۵ درصد در معرض خطر متوسط و ۵۷/۸ درصد نیز در معرض خطر کم از نظر لغزش قرار دارد.

کلمات کلیدی:

لیله، لغزش، مدل منطقه ای، پهنه بندی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1474484>

